
Institutt for arkeologi og sosialantropologi

Hjemmeeksamen

SOA-2003

Vår 2015

Kandidatnummer 7

«Forventninger og realiteter. Om Tromsø International
School.»

Innledning.

Tromsø International School (TRINT¹) er den eneste privatskolen i Tromsø som er på engelsk og er internasjonal. Den ligger i Breiviklia, ganske sentralt på Tromsøya, midt i mellom UNN (Universitetssykehuset i Nord-Norge) og UIT Norges Arktiske Universitet. I denne oppgaven vil jeg først redegjøre for hvorfor foreldre velger denne skolen istedenfor norsk skole eller en av de andre privatskolene i Tromsø. Mitt hovedfokus blir på konflikten mellom foreldre og skolen, i hvordan en internasjonal skole burde drives, og min rolle som forsker som står i mellom. Dette temaet kom i fokus i løpet av mitt feltarbeid, etter at jeg hadde fått mer og mer informasjon og hvordan ting gjøres i selve skolen, og disse tankene har blitt utarbeidet underveis. All min informasjon er hentet ut ved hjelp av et minifeltarbeid, utført i løpet av uke 12-15 ved skolen, men også på kafeer md foreldre, hjemme hos foreldre og på deres arbeidsplasser. I tillegg har jeg hatt informanter på selve skolen, som har rolle som lærere og ansatte i administrasjonen.

Adgang til feltet og skolen var lettere enn antatt, da jeg bare gikk til skolen og snakket med den første jeg møtte. Dette var tilfeldigvis han som senere ble min nøkkelinformant ved skolen som administrative manager, og var den som godkjente prosjektet og hjalp meg med å få kontakt med informantene mine. Jeg laget et skriv hvor jeg forklarte hva jeg ville, og dette brevet sendte han ut til alle foreldre ved skolen, og hvorpå de tok kontakt med meg for å avtale møtested og tidspunkt for intervju. I tillegg til strukturerte/ustrukturerte intervjuer har jeg også gjort deltagende observasjon, der hvor jeg har vært med på noen arrangementer av skolen hvor jeg har observert, og fått snakket med foreldre også. I bunnen av mitt feltarbeid ligger det en kartlegging av selve området, personer og ressurser tilgjengelig og siden har jeg bedrevet med tekstlesing og fortolkning av intervjuer og mitt inntrykk av det jeg har vært med på.

Totalt har jeg snakket med 14 personer, hvor 3 er lærere, 2 er i administrasjonen, og 9 foreldre. Disse har jeg i hovedsak fått kontakt med via eposten som ble sendt ut, men jeg har igså brukt disse informantene til å få nye informanter, og fulgt deres anbefalninger om hvem jeg bør snakke med. Lærere og folk i administrasjonen har jeg kommet i kontakt med ved å være på skolen, og at min

¹I resten av oppgaven vil jeg kun bruke TRINT når jeg omtaler skolen, siden dette er den offisielle forkortelsen som også brukes av skolen. Se <http://trint.org/>.

nøkkelinformant har fortalt de andre om meg. Rektor har også spilt en rolle i dette, ved å godkjenne og anbefale noen å snakke med, i tillegg til å ha stilt opp til intervju selv.

TRINT ble opprettet i januar 2011 med det formålet å rekruttere internasjonale arbeidere til Tromsø, som kunne bli her over tid ved å ha en engelsk, internasjonal skole som barna kunne gå på. Skolen er dermed opprettet med støtte fra næringslivet, kommunen og private, og var derfor i begynnelsen i hovedsak kun for internasjonale elever. Skolen startet med 11 elever og 6 lærere, men har i dag omtrent 60-70 elever fra 24-26 nasjoner. I ettertid har det vært en nedgang i industrien som trenger disse fremmedarbeider, og det var problemer med å rekruttere elever, og skolen ble derfor åpnet for alle elever, inkludert nordmenn. Planen var en skole på engelsk, men for å få statsstøtte, og ikke være en helt privat skole, må de som internasjonal skole følge IB² pedagogikken, som er den pedagogikken som staten støtter og har egne retningslinjer (Stette 2008: 18-20). Dermed er skolen en semiprivat skole, som får 85% av sine utgifter dekket av staten, og resten må hentes inn ved hjelp av skolepenger, dekket av foreldrene (Stette 2008: 55). Den er per. I dag 2100kr³ per barn, men med søskenmoderasjon, sånn som anbefalt fra staten (Stette 2008: 56). Dette førte til en omstrukturering, der de ansatte måtte trenes i IB pedagogikk, og skolen måtte bli satt inn i et system, og bli godkjent som en IB skole. Denne godkjenningen kom 16.01.14 for barneskolen (PYP⁴) og 23.01.15 for ungdomsskolen (MYP⁵). TRINT er per. I dag er TRINT den nordligste godkjente IB skolen i verden. Fokuset i denne oppgaven er ikke på IB og den pedagogikken, eller barna, og jeg har utbrodert om selve systemet i appendiks 1. Se også ordliste for nærmere forklaring.

I Tromsø er det totalt 3 privatskoler⁶. Ekrehagen skole er på Mortensnes og har et kristlig grunnlag for skolen og er på norsk. Steinerskolen er sør i sentrum av Tromsø og underviser i steinerpedagogikk og er også på norsk. TRINT er derfor den eneste internasjonale skolen i Tromsø som følger IB pedagogikken og som er på engelsk. Den skiller seg derfor ganske kraftig ut, og har en annen målgruppe av elever enn de andre. TRINT tar i mot alle elever som vil komme inn, men at

²International Baccalaureate. Anerkjent internasjonal undervisningspedagogikk. Se <http://ibo.org/> for mer informasjon og appendiks 1.

³http://trint.org/index.php?pageID=317&page=school_fees . Skolepenger for TRINT.

⁴The Primary Years Programme. Tilsvarende 1-6 klasse. Se appendiks 1 for nærmere forklaring.

⁵The Middle Years Programme. Tilsvarende 7- 10 klasse. Se appendiks 1 for nærmere forklaring.

⁶<http://www.tromso.kommune.no/privatskoler.239908.no.html> Privatskoler i Tromsø.

man må være obs på at pedagogikken er litt annerledes, hvor det er fokus på at elevene selv må finne ut av ting, og «lære seg å lære», i tillegg er all undervisning på engelsk. Dette kan være tøft for noen, spesielt de norske, som ikke alltid har den internasjonale bakgrunnen mange av de andre elevene har i henhold til språk og undervisningspedagogikk.

Resultater.

Ut i fra mine resultater fra feltarbeidet må jeg kategorisere og dele opp min intervju gruppe, og av denne bakgrunnen får jeg fram et tydelig mønster og et system over hva som er blitt sagt og meninger. Jeg vil sette de litt opp mot hverandre, og har i hovedsak 3 grupper. Foreldre, lærere ved TRINT og ansatte i administrasjonen til TRINT, de som tar av seg driften, men som ikke er lærere. Dette fordi at de har forskjellige meninger i hvordan skolen bør bli driftet, men også i hva som er problematisk med skolen. Det er også en stor kommunikasjonsavstand mellom disse gruppene, selv om jeg tenker at lærerne og foreldrene er ganske like, og har mye av den samme meningen om ting, men de har forskjellige roller. Foreldrene igjen, deler jeg 3 grupper basert på etnisitet, siden det er en avgjørende faktor for forståelsen av skolen og hvilke problemer man ser. Her deler jeg foreldrene i om begge foreldrene er utenlandske (gruppe 1), om de er 50/50, altså en er norsk og en er utenlandsk (gruppe 2⁷), og den siste gruppen hvor begge er etnisk norsk (gruppe 3). Fokuset ligger på disse gruppene, som er enig om mye, men i forskjellig grad alt ettersom hvor nær deres kultur er den norske. Mine resultater sier at deres hjemkultur er avgjørende ettersom mening, men også erfaring fra tidligere i henhold til privatskoler og IB pedagogikk.

Først vil jeg redegjøre for hva som er hovedgrunnen til at foreldrene velger denne skolen, og i det tilfellet har de fleste et fellestrekk sånn som at skolen har små klasser, mer disiplin enn norsk skole, og god individuell oppfølging. På TRINT blir elevene fulgt opp ettersom hvilket nivå de er på, om de er over gjennomsnittet eller under, så blir de utfordret. Dette er en del av denne pedagogikken, at barna skal lære seg å lære og at de skal bli motivert for å lære. De må derfor selv finne læringsmetoder som hjelper dem, og finne en måte å lære på. I tillegg er engelsk en avgjørende faktor for de foreldrene som ikke snakker norsk, og de kan på den måten delta mer i skolen, med å

⁷I hovedsak er det mannen som er norsk, og hun er utenlandsk, og alle de 50/50 parene jeg snakket med var slik. Jeg fikk ikke snakket med noen hvor han var utenlandsk og hun norsk. Dette er dessverre unntaket, og er noe man kan finne ut av senere hvorfor.

hjelpe til med lekser og delta på foreldremøter. Fordelene med engelsk blir også tydelig for de norske, og at å ha denne skolen i bakgrunnen på engelsk er på ingen måte en ulempe. Norsk lærere de alle uansett, da det er et obligatorisk emne for alle elevene. Så langt er dette noen generelle trekk, og jeg må herifra skille på om de er norsk talende eller utenlandske.

Et problem mange av de utenlandske hadde med norsk skole er det faktum at barna ikke snakket flytende norsk, og dermed er mer stigmatiserbar enn andre. Av den grunn kan de også ha blitt stigmatisert som en utlending, men er samtidig ikke en flyktning eller kommer fra krigsområder. Dette er avgjørende, siden dette ofte er barn som har relativ høy utdanning fra sine hjemland, og å bli stigmatisert som en flyktning er ikke noe foreldrene ønsker for sine barn. Og at de kan ha en annen hudfarge enn de norske, gjør de igjen enda mer stigmatiserbar, og foreldre vil ikke at etnisitet eller religion skal stå i veien for deres utdanning. Disiplin ser ut til å være en litt viktig faktor og, og flere foreldre mener ikke at norsk skole er dårlig, men at de er dårlig til å se individet og å ha disiplin og ro i klassene. For mange barn blir den norske skolen for enkel. Norske foreldre vil ha mindre lekser og disiplin, mens de utenlandske vil ha mer lekser og strengere disiplin. Disse faktorene kan gjøre det vanskelig å tilpasse seg norsk grunnskole.

I tilfellet med de norske, har jeg fått bekreftet fra flere hold at disse barna i hovedsak er stigmatisert i norsk skole. Det er barn som har blitt mobbet, har problemer med skolen, at skolen der har dårlig miljø eller trivsel. I få tilfeller er det barnet selv som ville bytte, men dette er unntaket, siden de fleste vil gå på norsk skole med norsk språk og sine nabobarn. De foreldrene har ofte søkt etter noe bedre, som kan hjelpe barna sine, og i de fleste tilfeller har TRINT vært bedre, tiltross for litt språkproblemer i begynnelsen, men miljøet og læringen veier ofte opp for det. Hvis det hadde vært mulig da noen foreldre valgt å bytte å kunne velge en skole utenfor sin skolekrets, ville de kanskje ha valgt en annen nærscole, og ikke nødvendigvis den innenfor denne kretsen de måtte forholde seg til. Det er nå kommet nye regler om fritt skolevalg, og dette igjen kan ha vært avgjørende for en del foreldre å beholde sine barn i en nær skole, men som tidligere var utenfor den kretsen. Av denne nye reglen tror jeg at TRINT har mistet noen elever, siden de nå kan velge fritt blant norske skoler, og ikke må ty til privatskole som siste alternativ. Det må også poengteres at TRINT er ingen spesialscole, og at de kan ikke hjelpe de som virkelig har spesielle behov.

Mange som sender sine barn på TRINT er ikke nødvendigvis rik og høyt utdannet, men det handler om å ta et valg for framtiden og hva man mener er best for barna arbeidsmessig og

utdanningsmessig. De fleste foreldre jeg har snakket med mener at denne skolen og IB pedagogikken gir en fordel generelt. Men er samtidig ingen eliteskole, og alle er velkommen.

I dette tilfellet mener jeg igjen det er relevant å diskutere hvorfor norske foreldre er så tilbakeholden med å sende sine barn på internasjonal skole. Problemet er ikke å rekruttere utenlandske foreldre, da de ofte er vant med at en god skole er en privat skole. Denne holdningen er vanskelig å finne blant de norske, der de heller ser på privatskoler som noe unødvendig og et slags angrep på den norske skolen. Spørsmålet foreldrene får fra andre norske foreldre er typisk slik som: Hva er galt med den norske skole? Er den ikke god nok? Hva med å få venner i nærmiljøet? Dette er noe som går igjen blant de norske. De er redd for det nye, og ser ikke helt poenget. Man kan si at dette reflektere vår norske solidaritetskultur, og at i nord spesielt er man enda litt bakpå når det gjelder alternativ utdanning, og det å tenke utenfor boksen i henhold til grunnskole tilbud. En av de ved skolen kommenterte på at det virket som jo lenger bort fra Oslo man kommer, som har mange privatskoler og hvor synet på det er ganske annerledes, jo mer redd er man for dette fenomenet med privatskoler. I mine øyne er en del av dette sant, men samtidig et slags angrep på norsk kultur, som jeg ikke vet om jeg helt støtter. Igjen, denne diskusjonen blir jeg ikke å ta videre, men det er interessant å få undersøkt nærmere hvorfor vi, spesielt her i nord er så skeptisk til privatskoler, og ligger det en god nok grunn i bunnen for denne frykten? Blir man virkelig ikke venner med nabobarna når man ikke går på samme skole?

Analyse av studiefeltet og min rolle.

I min analyse av selve studiefeltet og om meg som forsker vil jeg bruke Goffman sine teorier og hans dramaturgiske begreper for et skuespill, siden jeg til tider følte at jeg spilte en rolle som varierte ettersom hvem jeg snakket med og måtte ta hensyn til hvor jeg var med hvem.

Etter at jeg hadde fått vite det grunnleggende om hvorfor foreldrene valgte TRINT, måtte jeg av ren nysgjerrighet spørre om det var noen negativt ved TRINT og hva som ikke fungerer så bra. Ingen skole er perfekt, og TRINT er relativt nyoppstartet, og jeg var interessert i å finne ut om dette var relevant for oppgaven. Jeg oppdaget da ganske fort at jeg hadde rotet meg oppi noe jeg kanskje ikke skulle ha gjort, men dette har da blitt mitt hovedfokus i oppgaven, nemlig den konflikten mellom administrasjonen og foreldre angående kommunikasjon og hvordan skolen burde driftes. Når min interesse for dette feltet ble vekt, og de oppdaget dette ble jeg dratt inn på en måte som kanskje ikke

er helt bra. Min rolle som en slags forsker har blitt utnyttet, og de vil ha ting på sin måte med meg som middel. Dette er da en kamp om hvem som har rett om hva. En historie om mennesker som vil det beste for barna, men som har forskjellig måter og metoder for å oppnå dette. Hvordan skal man egentlig drive en internasjonal skole, på engelsk, i Norge?

La meg begynne med begynnelsen. Jeg ankom skolen i rollen som student og lærling, og var der for å lære om selve feltarbeidet. Denne rollen ble anerkjent og godkjent av de ansatte, og de ville gjøre et godt inntrykk. De tenkte at denne rapporten kunne bli brukt til å rekruttere flere elever. Det var egentlig min plan og, siden inntrykket av de som skole var proffesjonelt, og at jeg ikke ville forstyrre flyten som var og påvirke mine informanter minst mulig. I mitt nærvær følte jeg det som om det var mye fokus på impression management som Goffman bruker. Altså at de holder en slags fasade for å gi bedre inntrykk, og for å avgi det inntrykket de vil gi. De ville bli tatt seriøst, noe jeg forstår, og jeg i min posisjon var redd for å dømme, selv om mine første tanker fra første dagen var at dette var igjen litt for mye. Jeg sitter igjen med følelsen av at de ville jeg skulle holde meg frontstage, og ikke få tilgang til backstage og det negative ved skolen. På den måten kunne jeg ha blitt brukt til å promotere skolen, om jeg ikke kom backstage. Min rolle for de var en slags talsperson for skolen, og som relativt ung og usikker, har de vel prøvd å utnytte dette. Dessverre er jeg en person som synes at kun frontstage blir litt kjedelig, og jeg vil backstage, jeg vil ha de harde faktaene. Når jeg siden begynte å intervju og snakke med foreldre, endret dette synet seg. Ikke bare på min rolle som en slags forsker, men også hva som ble sagt, og hva min posisjon var. Foreldrene og lærerne lot meg komme inn backstage, og jeg har fått et innblikk i det som foregår bak teppet. Denne prosessen har vært uendelig spennende, og sitte mellom to motpoler, og samtidig skal forholde seg objektivt. Det er ikke enkelt, men jeg har forståelse på begge sider, men de trenger en brubygger. Foreldrene og lærerne gav meg en rolle som forsker, som kunne hjelpe de i å nå fram til administrasjonen, og få forandringer. Plutselig følte jeg at jeg ble tatt seriøst, og at jeg var tatt inn i noe som kunne gjøre en forandring. Jeg ble plutselig viktig. Begge sider i denne saken har dermed tillagt meg hver sin rolle, som kan hjelpe de, og som støtter deres sak. Problemet er, hva kan jeg vite er sant, hvem har rett, hvilket ståsted skal jeg ta?

Til min forbløffelse, så ble det meste gjentatt jo flere jeg snakket med. De samme problemene dukket opp, og jo mer tillit jeg fikk blant foreldrene, jo mer åpnet de seg, og fortalte. Om administrasjonen hadde fått vite alt de sa, tror jeg det hadde blitt litt rabalder. Jeg følte jeg stod som

en vegge midt i mellom, og kunne se inn i begge rommene, uten å egentlig kunne gjøre noe, men bare å forstå. Å hvordan kan jeg vite hvem som har rett, hvem lyver, hvem overdriver? Hvem utnytter meg til sin fordel? På bakgrunn av det kan jeg ikke ta alt som god fisk, og akseptere alt alle sier. Det jeg kan se derimot er at begge vil det beste, på hver sin side, og de har enda ikke funnet en vei å komme seg over denne muren de har imellom seg. Administrasjonen driver med litt unnvikelse (avoidance), og det virker som om de ikke helt vil ta innover seg det foreldrene mener er galt og som må forbedres. Noen ting kan de ikke forbedre, sånn som lokalene, som er for små og mye av utstyret. Dette er det ikke penger til, og sånt er forståelig, siden de bare leier hos kommunen og det finnes ikke andre bygg tilgjengelig, men de flytter om de kan.

Alt det koker ned til, ettersom jeg har forstått det, men igjen, har jeg forstått alt riktig, eller hva vet jeg egentlig? Problemet er at TRINT forsøker så hardt å være en internasjonal, multikulturell skole, med kun nordmenn på toppen. Nordmenn som verken har gått på en IB skole, undervist i IB pedagogikk, eller som har bodd i utlandet og hatt internasjonal erfaring. Mange av de snakker enda forsåvidt dårlig engelsk, og har ikke den erfaring man burde ha for å styre en internasjonal skole. TRINT er dermed tuftet på norske verdier i bunn, og viser liten forståelse for andre kulturer og religioner. Det er ikke undervisning eller lærerne det er noe galt med, men selve grunnholdningen i skolen er for norsk. Å være internasjonal med høy utdanning og mye erfaring, for så å bli behandlet som en utlending er i lengden veldig tungvint. Denne dobbelbunnen skaper problemer, og for å hindre dette kan man ikke ha en kulturell autonomi, og si at den norske kultur er og vet best. Man må bryte ned de radikale kulturtrekkene for å åpne opp og skape tverrkulturell kommunikasjon. At de som styrer ikke klarer å forstå, eller kanskje ikke vil forstå skaper i lengden kommunikasjonsproblemer og kulturkræsje. Å bli møtt med holdningen «slike gjør vi det i Norge» som en forklaring, er ikke akseptabel. For første gang i mitt liv har jeg innsett at den norske holdningen til likhet faktisk kan stå i veien for mye. En realitet i livet er at likhet ikke er et faktum, det er et norsk ideal, som jeg antar igjen kommer fra janteloven. Dette er til hinder i når det kommer til å drifte en skole som baserer seg på individuell tilpassning, og det faktum at alle lærer forskjellig, og at noen er bedre enn andre. Så enkelt er det, ikke alle er like. Det har tydeligvis ikke Norge fått med seg, som streber etter denne modellen. Den er vel og bra, og ideen er super, men på en internasjonal skole er den mer til hinder enn hjelp. Man må kunne se ting fra andre sider, og være

åpen, samtidig kunne se på sin egen kultur utenifra, ellers ender du opp med å såre personer rundt deg, og skape konflikter.

I midten av det hele står jeg, og har forståelse for at skolen vil drifte på best mulig måte, og mener dette er den beste måten, og slik utelukker mange av foreldrene som kunne ha bidratt. Samtidig kan man ikke stenge den norske kulturen helt ute, og man må vel møtes på mellomveien. Som antropolog med internasjonal erfaring forstår jeg begge sider, og de er begge for radikale til å kunne møttes, begge må lære av hverandre og tilpasse seg. Jeg er verken inne eller ute, jeg har gjort feltarbeid verken hjemme eller en eksotisk plass. Min rolle har forandret seg ettersom hvem jeg har snakket med, og språklig har det også variert. Jeg har snakket norsk og engelsk med mine informanter, og føler dermed at jeg har byttet kulturer underveis. I løpet av mitt feltarbeid har jeg vært en slags hybrid, som måtte ha tilpasset meg, og den «space» har vært avgjørende for dette valget. Med dette mener jeg det stedet jeg har vært i en sosial kontrusert kontekst som Paulgard sier, i tillegg til mitt geografiske sted som har variert i noen grad. Under hele oppholdet har jeg vært redd for å påvirke mine informanter og presset de til å si noe de egentlig ikke mener, men som er det jeg vil høre. Noen ganger har jeg blitt så involvert at jeg har helt glemt min rolle som objektiv og nøytral liten forsker. All den dataen jeg har fått er bare kokt i hop, men forhåpentligvis ikke bare i mitt hode, men at mine fortolkninger har vært sånn noenlunde rett. Denne tekstlesingen håper jeg har vært riktig, og at jeg har tolket kartet korrekt, men man kan aldri vite. Utifra kartet mitt og mitt inntrykk som jeg sitter igjen med, håper jeg at jeg ikke har overdrivet og gjort disse problemene større enn de er. Jeg er ikke allvitende, og det håper jeg denne oppgaven har vist, at jeg er i stand til å reflektere, både over min rolle i dette feltarbeidet og i mine resultater, som jeg ikke skal ta for gitt er sanne. At jeg vet at jeg har vært i dette fengslet, har forhåpentligvis hjulpet meg i min flukt til sannheten, og gjort ting enklere. Å kunne se ting utenifra, både meg selv om skolen som en helhet.

Metode.

I dette minifeltarbeidet har jeg drevet med deltagende observasjon, vanlig observasjon og intervju. Min hovedinformasjon har kommet via intervjuer, og disse har variert fra en åpen samtale til strukturert intervju med en påfølgende intervjuguide. I begynnelsen bedrev jeg deltagende observasjon ved at jeg var med på en del arrangementer TRINT hadde, som Cultural Day hvor de presenterte alle nasjonene elevene er ifra, og jeg gikk rundt og observerte dette. I tillegg var jeg på

IB Education day, hvor de gikk rundt på bl.a universitet og presenterte skolen, og prøvde å rekruttere flere elever. På disse 2 arrangementene har jeg vekslet på å bare gå rundt å observere omgivelsene og det som blir gjort og sagt, i tillegg til at jeg har deltatt selv med å være med og stilt spørsmål. Dette ble gjort helt i begynnelsen av mitt feltarbeid, og var en slags introduksjon til selve skolen, og deres geografiske områder. Her begynte da min innskrivning som Clifford kaller det, og starten på det hele. Denne nedtegnelsen av mine første inntrykk, og den «rå» dataen, som viste seg å være viktig senere, for å bekrefte de inntrykkene jeg hadde i begynnelsen.

Etterhvert som jeg hadde mine intervjuer, ble det flere plasser, både sosial og geografisk som oppstod, og jeg vil karakterisere mitt feltarbeid som flersituert, eller multi-sited som Ingebrigtsen kaller det. Jeg har gjennom hele mitt feltarbeid variert på hvor jeg har hentet informasjon fra, og jeg har vært veldig fleksibel i forhold til mine informanter om hvor og når vi kunne gjøre intervju. Dermed har min metode variert ettersom hvem og hvor jeg har gjort intervjuene. De har flyttet seg geografisk fra selve skolen og dens møterom, til kafeer, arbeidsplasser og hjem til mine informanter. Kan dette påvirket mitt resultat? Jeg tenker at mine informanter kan ha vært mer komfortabel med å møtes hjemme hos seg selv, og ikke på skolen. Dette er dessverre ikke noe jeg kan bevise, men at jeg må være åpen for at denne metoden, med å la de bestemme tid og sted, kan ha påvirket mine resultater, og forhåpentligvis på en positiv måte. Mitt mål med intervju som min hovedmetode er at jeg ville ha en åpen, og eksperimentell metodikk uten begrensninger.

Med intervju som hovedmetode, vil jeg også diskutere fenomenet intervju ved å henvise til Kaarhus sin artikkel. Jeg vil selv sette spørsmålstegn ved intervju som metode, og jeg er usikker på om det er den beste måten å få vite all informasjonen på. Dette er en metode som kan fungere veldig bra, men at vi må tørre og sette spørsmålstegn, og kanskje lete etter nye metoder. Mye blir nok holdt tilbake ved et intervju, og informasjonen du får er avhengig av at personen er komfortabel nok med deg, og med selve metoden. For noen er vel et spørreskjema bedre, der de kan uttrykke seg i fred og ro, men for andre, som er mer utadvendt er intervju en like bra metode. På bakgrunn av dette, har resultatene av mine intervjuer variert. Noen informanter har snakket uten at jeg trengte å stille spørsmål eller guidet de, de vil bare snakke, og metoden ble da tilnærmet en åpen samtale. Jeg er også redd for å påvirke informantene for mye med mine spørsmål og henvisninger, og har derfor valgt å la de snakke fritt de som vil. I andre enden har jeg de informantene som måtte ha et direkte spørsmål, og hele metoden ble da et strukturert intervju, hvor jeg fulgte min intervjuguide, i tillegg

til at jeg prøvde å få de til å snakke litt mer fritt, eller nevne andre ting. Dette viste seg å være ganske vanskelig med noen, og jeg må da stille meg selv spørsmålet om det er meg det er noe galt med eller metoden. Kanskje var de usikker på meg, og min rolle, eller de ikke var så komfortabell med å fortelle ting mens jeg tok notater. At jeg tok notater mens jeg hadde alle disse intervjuene kan også ha hatt en påvirkning, og kanskje hadde det vært mer flyt om jeg bare hadde lyttet og deltatt mer aktivt i samtaler, men på den andre siden var jeg veldig redd for å gå glipp av noe viktig. Veldig mye ble sagt under intervjuene, som varte som regel mellom 30-60min, og jeg var redd for å glemme eller gå glipp av viktige ting. Siden jeg ikke hadde båndopptaker, og ikke ville bruke det fordi jeg tror at mange ville følt det som ubehagelig, valgte jeg å ta notater så mye som jeg kunne. All den informasjonen jeg har fått via intervjuene bli min avskrift eller transkripsjon av det de har sagt, som igjen har ført til min beskrivelse og det resultatet her. På den måten har jeg brukt alle Clifford sine 3 typer for feltnotater, helt automatisk, med at man har fulgt denne prosessen. Beskrivelsen eller transkripsjonen som jeg har gjort nå, er også det Rudie har betegnet som tekstlesing, og er et resultat av mine kartlegging/ innskrivning, alt ettersom hvem man støtter seg på.

Fordelene med å gjøre intervju er at du får denne intervjuuserien som oppstod automatisk. Mange av mine informanter fikk jeg via andre informanter. Etter et intervju spurte jeg som regel om det var noen andre de kunne forslå som kunne stille til intervju, eller som jeg burde snakke med. På den måten fikk jeg enda flere informanter, og ikke bare de som hadde svart på e-posten jeg sendte ut med forespørsel etter informanter. Det ble en slags snøballmetoden, og ting ballet på seg, og tilslutt hadde jeg gjort 11 intervjuer. Jeg hadde foresatt at jeg kun trengte å snakke med 4-6 personer/familier, men i etterkant er jeg glad for at det ble såpass mange siden jeg da fikk fram et klart mønster og enda mer data. Man trenger både kvalitativt og kvantitativt data, spesielt i mitt tilfelle hvor jeg vil finne et mønster, og få ting bekreftet, så jeg ikke bare gjettet i blinde. Jeg vil påstå at i dette tilfellet førte den kvantitative dataen, når man ser til antall informanter til kvalitativ data, på grunn av dette mønsteret som oppstod.

Om denne intervjuuserien er avsluttet tror jeg ikke. Denne prosessen kunne ha utviklet seg mer, og jeg kunne ha gått dypere inn i samtaler og gjort nye intervjuer med de som jeg snakket med helt i begynnelsen, og bygge videre på hva jeg vet så langt. Serien er ikke mettet sånn som jeg ser det, og det er en slags hermeneutisk prosess, som kunne ha pågått ganske lenge. Egentlig tror jeg at man

kunne gjort en slags livsløpsanalyse på hele skolen, og sett på det hermenetuiske som Rudie snakker om, og at denne oppgavene kunne blitt bygd videre på.

Helt tilslutt er det viktig å nevne at jeg har fått mye hjelp og innsyn ved å snike på skolen sin hjemmeside og hjemmesiden til IB internasjonalt. På disse sidene har jeg lastet ned flere pdf- filer som forteller mer utdypende om systemet, både skolen og IB pedagogikken, men den har også gitt meg innsyn bak det hele. Jeg har bl.a lastet ned referat fra foreldremøtene som nevner problemene jeg har diskutert i denne rapporten, men også behovet for en undersøkelse for å vite hvem som velger skolen, og hvordan man kan rekruttere flere elever.⁸ Med dette i bakgrunn er det ikke rart at jeg føler med dratt imellom stolene, og smålig utnyttet fra begge sider. Jeg har kommet på et perfekt tidspunkt for å forske på skolen, og problemene bak, og innstillingen til å finne ut av ting, kan ha vært en drahjelp for meg og mitt minifeltarbeid.

Konklusjon.

Tilslutt vil jeg kort oppsummere mitt minifeltarbeid ved å si at denne prosessen ikke er avsluttet, og jeg er interessert i å se hva som skjer videre ved skolen i årene framover, og håper at den utvikler seg, og tar til seg lærdom så den kan forbedre seg. Jeg tror det blir å gå kjempebra, så lenge de kan ta et steg tilbake og se på situasjonen med nye øyner, og ikke låse seg inne i et fast, desktruktivt mønster. I løpet av denne tiden har jeg lært mye, både om selve TRINT, men også om meg selv som forsker, og hva jeg ikke skal gjøre. Jeg har fått et innblikk i metoder, og tenkt over metoder ved fremtidlige feltarbeid, og kunne reflektert mer over bruken av de forskjellige metodene, og ikke minst over meg selv og min rolle i feltet. Min konklusjon er at jeg blir mer involvert enn jeg trodde, og at jeg som «forsker» har en del makt, men at den ikke skal utnyttes, men brukes fornuftig til forskningsbruk.

⁸Parents Council Meeting No. 3 og 4 2014/2015 school year.

Appendiks.

PYP er barneskolen ifølge IB programmet, og står for the primary years programme. Dette dekker 1-6 klasse i norsk grunnskole. På TRINT blir 2 og 2 klasser undervist i lag, men hvert barn får en tilpasset opplæring basert på sitt nivå og læringsmetode. De følger denne modellen:

Denne sirkelen er IB i et nøtteskole. Den ytterste sirkelen med 6 temaer er deres gjennomgående fokus på all undervisning. De skal vite hvem de er selv, om å dele planeten osv. Den neste sirkelen er selve fagene, som igjen er delt opp i 6 enheter eller undervisningsbolker. Disse blir egentlig alle undervist i samtidig, siden fagene er mer holistisk på barneskolen enn ungdomsskolen. Samtidig er ikke språk bare språk, men det generelle temaet for språk som kan deles opp i forskjellige språk, og forskjellig fokus på språk, enten grammatisk, litteratur, uttale osv. Action og exhibition er ting de burde gjøre i løpet av skoleåret, og det er fokus på frivillighet, og hjelpe samfunnet. Derfor blir det arrangert eventer igjennom året så de får praktisert dette og. Helt innerst er selve kjernen til IB og

hva de tenker er viktig med denne pedagogikken, og utgangspunktet for undervisningsopplegget. Alle disse nivåene henger sammen, og er avhengig av hverandre i lengden for å fungere.

MYP er ungdomsskoletrinnet til IB, og tilsvarer 7-10 klasse i norsk ungdomsskole. Her er undervisningen mer strukturert, og det er en mer synlig skilnad mellom fagene, og man går dypere inn i faget. De følger denne modellen:

I løpet av MYP blir fokuset på fagene mer tydelig, og de har hver sin undergruppe for fag og språk, inkludert nivå. MYP fokuserer også mer på å utvikle individet til gode samfunnsborger, og det å ta del i samfunnet kommer mer i fokus. Dette ser man i sirkelen innenfor fagene, hvor de skal lære seg å tenke enda mer, og være kritisk til ting som blir sagt og gjort. Kjernen er den samme som i PYP.

DP er de 2 siste årene på videregående skole (vg2 og vg3), som skal forbedre elevene på universitet og høyere utdanning. DP står for Diploma Programme, og er den vanligste IB skoleformen i Norge. Dette er noe TRINT ikke tilbyr, siden det ikke er lokaler til, og at det er veldig dyrt å starte

opp. I framtiden håper man at dette skal starte opp i Tromsø, men foreløpig er Finnfjordbotn den nærmeste plassen som tilbyr det.

Dessverre tilbyr ikke IB det 11 skoleåret, som for oss tilsvarer vg1. Mange sterke elever som har gått MYP kan gå direkte til DP, men som oftes må man gå vanlig studiespesialisering vg1, eller at TRINT kan la de gå et år ekstra, så de kan forberede seg på DP.

For å forstå selve skolen og den pedagogikken som TRINT følger mener jeg det er nødvendig å redegjøre for dette, selv om det egentlig ikke er relatert til oppgaven, men det gir en innsikt i det store bilde, og kan hjelpe til med å forstå hvorfor mine informanter har valgt skolen. IB ble dannet i 1968 i Geneva av noen internasjonale lærere som ville ha en internasjonal pedagogikk som støtte opp multikulturalisme og som ville gi barna et innblikk i verden, og skape bevisste barn. siden den gangen har IB pedagogikken spredt seg, og i dag finnes det 34 skoler i Norge, hvorav de fleste er DP skoler, mens det finnes 8 grunnskoler med klasser fra 1-10. Deriblant TRINT som er en internasjonal skole som tilbyr IB pedagogikk både på PYP nivå, og MYP.

Undervisning er holistisk og man blander fagene i lag, og trekker inn flere fagområder. De underviser dermed i enheter eller blokker, som skifter tema og fag involvert hver 6 uke. Bak denne undervisningen er det 10 nøkkelkonsepter barna blir vurdert i, og som de strever etter å oppnå. Disse kalles for IB learner profile, attributer og er: inquires, knowledgeable, thinkers, communicators, principled, open-minded, caring, risk-takers, balanced og reflective. Det er hva barna burde gjøre og blir oppmuntret til, alt for å være gode representanter for verden. Pedagogikken har et fokus på å vende blikket ut mot verden, og være åpen. Man skal være engasjert og forstående, og det er mye fokus på språk og multikulturalisme. IB programmet kan bli undervist på engelsk, spansk eller fransk. De fleste skoler ser ut til å være på engelsk, og alle IB skolene i Norge er på engelsk.

Det er viktig å huske på at selv om TRINT følger den internasjonale pedagogikk, og er pålagt visse retningslinjer av IB nasjonalt, er de fortsatt i Norge. Dette gjør at de må følge norske regler, og UD (utdanningsdirektoratet) sine retningslinjer, noe som er med på å fornorske skolen enda mer. F. Eks kan man ikke ha opptakskrav i grunnskole, noe som gjør at de må si ja til alle de har plass til som vil inn. På en måte er det bra, da det forhindrer at TRINT blir en eliteskole, men på den andre siden gjør

det at nivået på elevene kan variere veldig, og det dermed går mer ressurser på å tilpasse alle og hente inn lærere.

Litteraturliste.

- Angrosino, Michael V (2007): *Doing cultural anthropology. Projects in ethnographic data collection*. 2. utg. Illinois: Waveland press, Inc.
- Clifford, James (1990): "Notes on (Field) notes." I Sanjek, Roger (ed.) *Fieldnotes. The Makings of Anthropology*. Ithaca and London: Cornell University Press.
- Engebriksen, Ada (2002): "Kraftfeltet mellom barken og veden. Feltarbeid som intervensjon." *Norsk Antropologisk Tidsskrift*, nr.4, vol 13. Oslo: Universitetsforlaget.
- Goffman, Erving (1963): *Stigma. Notes on the management of spoiled identity*. London: Penguin Books.
- Goffman, Erving (1992): *Vårt rollespill til daglig. En studie i hverdagslivets dramatikk*. Oslo: Pax forlag A/S.
- Johansen, Anders (1981): "Feltarbeid i sosialantropologien: Fra observasjon til data." *Antropolognytt*, nr.2.
- Kaarhus, Randi (1999): "Intervjuer i samfunnsvitenskapene. Bidrag til en videre metodologisk ressurs." *Tidsskrift for samfunnsforskning*, nr 1/99:33-61.
- Larsen, Tord (1998): "Om å tenke forskjeller". I Fermann, G. og Knudsen, T.L. (red.): *Virkelighet og vitenskap. Perspektiver på kultur, samfunn, natur og teknologi*.
- Rudie, Ingrid (1997): "Feltarbeidet som møteplass". I Fossåskaret, E., Fuglestad, O.L. og Aase, T.H. (red.) *Metodisk Feltarbeid: Produksjon og Tolkning av Kvalitative Data*. Oslo: Universitetsforlaget.
- Rudie, Ingrid (2001): "Om kohorter og kulturelle generasjoner: noen refleksjoner om livsløpsanalyse som heuristisk redskap." *Norsk Antropologisk Tidsskrift*, nr.1-2, vol. 12.
- Saugestad, Sidsel (1997): "Fortolkningens forløp. Om feltarbeid og fortolkning av differensiering i samfunn." I Fossåskaret, E., Fuglestad, O.L. og Aase, T.H. (red.) *Metodisk Feltarbeid: Produksjon og Tolkning av Kvalitative Data*. Oslo: Universitetsforlaget.

- *Parent/ student information handbook 2014/2015*. Pdf- fil fra TRINT sin hjemmeside. http://trint.org/index.php?pageID=343&page=student_hendbook [Nedlastet 15.03.15]
- *Parent Council Meeting minutes no. 03 og 04 /2014-2015 school year*. Pdf- fil fra TRINT sin hjemmeside. http://trint.org/index.php?pageID=336&page=pcc_minutes_of_the_meeting [Nedlastet 26.04.15]
- *Forskrift om skolebytteregler for grunnskolene i Tromsø kommune*. Vedtatt i byråd 12. mars 2012. pdf- fil fra Tromsø kommune sin hjemmeside. <http://www.tromso.kommune.no/skole.121085.no.html> [Nedlastet 22.04.15]
- *What is an IB education?* Pdf- fil fra IB sin hjemmeside. <http://www.ibo.org/en/digital-toolkit/presentations/> [Nedlastet 26.04.15]
- Tromsø International School: *Fees*: http://trint.org/index.php?pageID=317&page=school_fees [Lesedato 02.05.15]
- Tromsø kommune: *Privatskoler*. <http://www.tromso.kommune.no/privatskoler.239908.no.html> [Lesedato 02.05.15]

Sekundærlitteraturliste.

- Aase, Tor Halfdan og Erik Fossåskaret (2007): *Skapte virkeligheter. Om produksjon og tolkning av kvalitative data*. Oslo: Universitetsforlaget AS. Kapittel 3 og 4. Ca. 48s.
- Nielsen, Finn Sivert mfl. (1996): *Nærmere kommer du ikke... Håndbok i antropologisk feltarbeid*. Bergen: Fagbokforlaget Vigmostad og Bjørke AS. Kapittel 4 og 6. Ca. 50s.
- Paulgard, Gry: «Feltarbeid i egen kultur- innenfra, utenfra eller begge deler?» I: Fossåskaret, E., Fuglestad, O.L og Aase, T.H (red.) (1997): *Metodisk feltarbeid. Produksjon og tolkning av kvalitative data*. Oslo: Universitetsforlaget AS. pp. 70-93. Ca. 23s.
- Spradley, James P (1980): *Participant observation*. London: Thomson learning. Part 1: chapter 3, Part 2: step 1, 2, 4, 8, og 12. Ca. 60s.
- Stette, Øystein (red.) (2008): *Privatskolelova og forskrifter med forarbeid og kommentarer*. Aurskog: PEDLEX Norsk skoleinformasjon. pp. 10-41, 53-57. Ca. 35s.

Tilsammen ca. 216 sider.